

RODŽER ZELAZNI

HRONIKE AMBERA

II TOM

ZNAK JEDNOROGA
OBERONOVA RUKA
DVOROVI HAOSA

Prevela
Nevena Andrić

■ Laguna ■

Naslov originala

Roger Zelazny

THE GREAT BOOK OF AMBER:
The Complete Amber Chronicles 1-10

BOOK 3: SIGN OF THE UNICORN

BOOK 4: THE HAND OF OBERON

BOOK 5: THE COURTS OF CHAOS

Compilation copyright © 1999 by Avon Books, Inc.

Sign of the Unicorn copyright © 1975 by Roger Zelazny

The Hand of Oberon copyright © 1976 by Roger Zelazny

The Courts of Chaos copyright © 1978 by Roger Zelazny

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

SADRŽAJ

ZNAK JEDNOROGA	7
OBERONOVA RUKA	183
DVOROVI HAOSA	357
O autoru.	511

KNJIGA TREĆA

ZNAK

JEDNOROGA

*Džadavinu i njegovom demijurgu,
a ne sme se zaboraviti ni Kikaha*

PRVO POGLAVLJE

Nisam se obazirao na konjušarev upitan pogled, nego sam mu predao konja na staranje, a ja sam spustio grozni zavežljaj. Ogrtač zapravo nije ni prekrivao sadržaj; nabacih creva preko ramena i odgackah ka zadnjem ulazu u palatu. Pakleni ček uskoro će stići na naplatu.

Zaobišao sam prostor za vežbanje i zaputio se ka stazi koja je vodila prema južnom kraju dvorskog vrta. Manje publike. Svejedno će me neko videti, ali neće biti onako nezgodno kao kad bih ušao na glavni ulaz, gde je uvek neka frka. U majčinu sve.

I još jednom kažem, u majčinu. Ako računamo nedaće, bio sam bogat čovek. Valjda kad ih imaš izvesnu količinu, nekako se uvek stvori još više. To mu dođe kao kamata na kamatu, u duhovnom smislu.

Na drugom kraju vrta, oko vodoskoka se muvalo nekoliko besposličara. Takođe, dvojica stražara su prolazila između žbunova blizu staze. Stražari su me spazili, na brzinu se nešto dogovorili i zagledali se na drugu stranu. Mudro od njih.

Ja – kod kuće manje od nedelju dana. Većina pitanja – još nerazrešena. Amberski dvor – uzrujan i sumnjičav. A sad još ovo: smrt koja će dodatno uzdrmati kratku, nesrećnu protovladavinu Korvina Prvog, to jest mene.

Vreme je da uradim ono što je trebalo uraditi pre svega ostalog. Ipak, od samog početka je bilo toliko posla. Nisam ni ja baš sedeo skrštenih ruku. Ustanovio sam šta mi je najvažnije i vodio se time. Sada, međutim...

Prešao sam preko bašte, iz hlada kročio na iskošene sunčeve zrake. Zaputio se širokim, vijugavim stepeništem. Kad sam ušao u palatu, stražar brzo stade u stav mirno. Stražnjim stepenicama sam se popeo do drugog sprata. Pa do trećeg.

Zdesna, iz svojih odaja, u hodnik izađe moj brat Random. „Korvine!“, reče, zagledajući mi lice. „Šta je bilo? Video sam te s balkona i...“

„Idemo unutra“, rekoh i pokazah pogledom. „Hitno save-tovanje. Nasamo.“

On zastade i uze da razgleda moj teret.

„Hajdemo dve sobe dalje“, reče. „Okej? Ovde je Vijal.“

„Važi.“

On pođe prvi i otvori mi vrata. Ušao sam u mali salon, našao zgodno mesto i spustio telo.

Random se zapilji u zavežljaj.

„I šta ja sad treba da radim?“, zapita.

„Odmotaj poklončić“, rekoh, „i baci pogled.“

On kleknu i skloni ogrtač u stranu. Pa ga vrati na mesto.

„Neosporno mrtav“, reče. „Šta s tim?“

„Nisi dobro pogledao“, rekoh. „Podvrni očni kapak. Otvori mu usta i obrati pažnju na zube. Opipaj mu te koštane izrasline na nadlanicama. Prebroj zglobove prstiju. Onda ti meni reci šta s tim.“

Počeo je to da radi. Čim je pogledao šake, prestao je i kli-mnuo glavom.

„Jeste“, reče. „Sećam se.“

„Sećaj se naglas.“

„Ono kad smo bili kod Flore...“

„Tad sam ja prvi put video nekoga ovakvog“, rekoh. „Ali su jurili tebe. Nikad nisam saznao zašto.“

„Pa, jeste“, kaza on. „Nisam stigao da ti ispričam. Nismo dugo ostali zajedno. Čudno... Odakle se ovaj stvorio?“

Oklevao sam, rastrzan da li da ga pritisnem da mi ispriča svoju priču ili da ja njemu pričam svoju. Moja je prevagnula jer je bila moja, a i hitna.

Uzdahnuh i klonuh u stolicu.

„Upravo smo izgubili još jednog brata“, rekoh. „Kejn je mrtav. Stigao sam za nijansu prekasno. Počinilac je ovaj stvor – ovaj čovek. Hteo sam da ga ostavim živog, iz očiglednih razloga. Ali se baš žestoko borio. Nisam imao izbora.“

On tiho zviznu, pa sede preko puta mene.

„Tako dakle“, reče veoma tiho.

Proučavao sam mu lice. Je li ono jedva primetna naznaka osmeha, što po strani čeka priliku da uđe i presretne moj sopstveni? Vrlo moguće.

„Ne“, rekoh odsečno. „Inače bih sredio sve tako da se moja nevinost ne dovodi u pitanje. Pričam ti šta se stvarno desilo.“

„Dobro“, reče on. „Gde je Kejn?“

„Blizu Jednorogovog gaja, pod hrpicom zemlje.“

„Eto, to ti već deluje sumnjivo“, reče on. „Ili će delovati. Ostalima.“

Klimnuh glavom.

„Znam. Morao sam, međutim, da prikrijem telo, bar za prvu pomoć. Nisam ga mogao tek tako doneti, a onda uzeti da se branim od pitanja sa svih strana. Ne dok me čekaju važne činjenice – u tvojoj glavi.“

„Okej“, reče on. „Ne znam koliko, su važne, ali dobićeš ih. Ali nemoj me držati u neizvesnosti. Kako se ovo desilo?“

„Bilo je to odmah posle ručka“, rekoh. „Jeo sam u luci, sa Žerarom. Posle me je Benedikt odbacio nazad na brdo, kroz adut. Kad sam se vratio u svoje odaje, zatekao sam poruku, koju mi je valjda neko gurnuo pod vrata. Tražio je da se nađemo nasamo, kasnije po podne, u Jednorogovom gaju. Potpis je glasio 'Kejn'.“

„Jesi li sačuvao poruku?“

„Jesam.“ Iščeprkahn je iz džepa i pružih mu je. „Evo.“

Proučavao ju je i vrteo glavom.

„Ne znam“, reče. „*Možda* je njegov rukopis – ako je žurio – ali ne bih rekao.“

Slegnuh ramenima. Uzeh poruku nazad, presavih je i sklonih.

„U svakom slučaju, probao sam da ga dozovem preko aduta, pošto me je mrzelo da jašem. Ali nije se javljao. Pretpostavio sam da neće da oda gde se nalazi ako je već tako važno. Pa sam uzeo konja i odjahao onamo.“

„Jesi li rekao nekom kuda ćeš?“

„Nikom živom. Rešio sam, doduše, da malo razmrđam konja, pa sam jahao poprilično žustro. Nisam video sam čin, ali kad sam zašao u šumu, spazio sam ga na zemlji. Grlo mu je bilo prerezano, a malo dalje se nešto muvalo po žbunju. Na konju sam stigao ovog tipa, zaskočio ga, porvao se s njim, morao da ga ubijem. Nismo se usput baš upuštali u razgovor.“

„Siguran si da je on krivac?“

„Koliko god je moguće pod datim okolnostima. Trag mu je vodio nazad do Kejna. Na odeći mu je bilo sveže krvi.“

„Možda je njegova.“

„Pogledaj opet. Nigde rana. Slomio sam mu vrat. Naravno, setio sam se gde sam već video takve kao on, pa sam ga doneo pravac tebi. Pre nego što mi ispričaš priču, doduše, samo još jedno – kao šlag na tortu.“ Izvukoh i drugu poruku i pružih mu je. „Stvor je ovo imao kod sebe. Uzeo od Kejna, pretpostavljam.“

Random pročita, klimnu glavom i vrati mi je.

„Od tebe, upućeno Kejnu. Pitaš ga da se nađete tamo. Da, kapiram. Nepotrebno je reći...“

„Nepotrebno je reći“, dovrših. „I malo liči na moj rukopis – bar na prvi pogled.“

„Pitam se šta bi bilo da si ti prvi stigao.“

„Verovatno ništa“, rekoh. „Koliko se meni čini, hteli su me živog i naizgled krivog. Samo je trebalo dovući nas tamo

odgovarajućim redom, a ja nisam dovoljno požurio pa da propustim ono što je trebalo da usledi.“

On klimnu glavom.

„Uzevši u obzir koliko je sve moralo da bude vremenski utanačeno“, reče on, „sigurno je to maslo nekoga ovde, u palati. Imaš li pojma čije?“

Tiho se zacerekah i maših se cigarete. Pripalih, pa se opet nasmejah.

„Tek što sam se vratio. Ti si ovde sve vreme“, rekoh. „Ko me u današnje vreme najviše mrzi?“

„Nezgodno pitanje, Korvine“, izjavi on. „Svi su se ustremili na tebe iz ovog ili onog razloga. Inače bih pretpostavio da je Džulijan. Samo, to u ovom slučaju nekako ne pije vodu.“

„Zašto?“

„On i Kejn su se vrlo lepo slagali. Godinama. Pazili su jedan drugog, družili se. Baš su bili bliski. Džulijan je hladan i sitnodušan, i isto onako gadan kao što ga pamtiš od pre. Ali Kejn mu je bio drag, koliko njemu neko uopšte može biti drag. Ja ne mislim da bi mu ovo uradio, čak ni da tebi napakosti. Na kraju krajeva, ako je samo to hteo, mogao je naći hiljadu načina.“

Uzdahnuh.

„Ko još može biti?“

„Ne znam. Prosto ne znam.“

„Okej. Šta ti misliš, kako će se ostali postaviti nakon ovoga?“

„Korvine, jebao si ježa. Ma šta ti kazao, svi će misliti da je ovo tvoje delo.“

Klimnuh ka lešu. Random odmahnu glavom.

„To bi lako mogao biti neki nesrećni tupan kog si dovukao iz Senke da na njega svališ krivicu.“

„Znam“, rekoh. „Kako je to čudno: Vratio sam se u Amber onako kako sam se vratio, i stigao u najboljem mogućem trenutku da zauzmem povoljan položaj.“

„Savršenom trenutku“, složi se Random. „Dobio si šta si hteo, nisi morao čak ni da ubiješ Erika. Baš ti se posrećilo.“

„Jeste. Ipak, radi toga sam i došao, to nije tajna, i samo je pitanje vremena kad će ljudi postati ogorčeni što ovde držim trupe – stranu vojsku sa specijalnim naoružanjem. Od toga me je dosad spasavala samo pretnja spolja. A tu je i sve ono što se sumnja da sam uradio pre povratka, recimo pobio Benediktu sluge. Sad još ovo...“

„Da“, reče Random, „čim si mi ovo rekao, postalo je jasno kao dan. Kad ste ono ti i Blejz napali pre nekoliko godina, Žerar ti je sklonio s puta deo flote. Kejn je, sa svoje strane, zapodeo bitku s tobom i smlavio te. Sad kad njega nema, pretpostavljam da ćeš zapovedništvo nad celom flotom dati Žeraru.“

„A kome bih? Samo on je sposoban za taj posao.“

„Pa ipak...“

„Pa ipak. Jeste, priznajem. Da sam hteo nekoga da ubijem kako bih učvrstio svoj položaj, logično bi bilo izabrati Kejnu. Sušta istina – istina zbog koje izgledam kao krivac.“

„Kako si mislio da rešiš ovo?“

„Reći ću ostalima i probaću da otkrijem ko je sve to zakuvao. Imaš bolji predlog?“

„Razmišljao sam da ti ja budem alibi. Ali sumnjam da bi to prošlo.“

Odmahnuh glavom.

„Previše smo bliski. Ma koliko fino mi sve smislili, verovatno bismo samo postigli suprotno.“

„Jesi li razmišljao da priznaš krivicu?“

„Da. Ali nema smisla tvrditi da je bilo u samoodbrani. Pošto mu je prerezan grkljan, moralo je da bude na prepad. A ja nisam u stanju da se upuštam dublje u to: da nakrcam lažne dokaze kako je smerao nešto prljavo i kažem da sam ono uradio za dobrobit Ambera. Pod takvim uslovima bez daljeg odbijam da preuzimam lažnu krivicu. Na kraju bih i ja ispao pogan.“

„Ali bi posle važio za stvarno bezobzirnog čoveka.“

„Pogrešna je to vrsta bezobzirnosti za tačku koju sam ja imao na umu. Jok, otpada.“

„To je onda to – manje-više.“

„Kako to misliš 'manje-više'?“

Kroz poluspuštene kapke proučavao je nokat levog palca.

„Pa, pade mi nešto na pamet – ako žarko želiš da ukloniš nekog drugog, no, sad je prava prilika da ovako razmisliš: kad ti neko nešto smesti, ti onda često možeš da smestiš isto to nekom trećem.“

Razmislio sam dok sam završavao cigaretu.

„Nije ti to loše“, rekoh, „ali trenutno nemam nijednog brata viška. Čak ni Džulijana. Njemu bi ionako bilo najteže smestiti.“

„Ne mora neko iz porodice“, kaza on. „Ima naokolo gomila amberskih plemića s mogućim motivima. Recimo ser Redžinald...“

„Randome, batali to. Smeštanje nekom trećem isto otpada.“

„Okej. Ja sam svoje male sive ćelije onda iscrpao.“

„Nadam se ne one koje ti služe za pamćenje.“

„Dobro, ajde.“

Uzdahnuo je. Protegnuo se. Ustao, preskočio trećeg u sobi i prišao prozoru. Razgrnuo zavese i neko vreme zurio napolje.

„Dobro, ajde“, ponovi on. „Duga je to priča...“

Onda uze da se priseća naglas.

DRUGO POGLAVLJE

Premda se većini ljudi na vrhu spiska nalazi seks, svi mi volimo da radimo još ponešto u međuvremenu. Ja, Korvine, recimo volim da sviram bubanj, da budem u vazduhu i da se kockam – kojim god redom. Dobro, možda letenje malo odnosi prevagu – u jedrilicama, balonima i raznim varijacijama na zadatu temu – ali sve zavisi kako sam raspoložen. Mislim, pitaj me drugom prilikom, možda navedem ova druga dva. Pitanje je šta trenutno najviše želiš.

Elem, pre nekoliko godina bio ja u Amberu. Nisam ništa naročito radio. Samo svratio u posetu i gnjavio ljude. Tata je još bio tu, i kad sam primetio da ga hvataju one njegove bube, zaključio sam kako je vreme da odem u šetnju. Dugu šetnju. Baš sam primetio kako mu je naklonost prema meni obrnuto proporcionalna mojoj blizini. Kao oproštajni dar dao mi je neki kitnjast jahački bič – da ubrza proces porasta naklonosti, pretpostavljam. U svakom slučaju, vrlo lep bič – sa srebrnim gravurama, divno izrađen – i valjano sam ga uposlio. Rešio sam da u nekom kutku Senki potražim skup svih svojih jednostavnih zadovoljstava.

Jahao sam dugo – da te ne davim pojedinostima – i stigao podaleko od Ambera, da kažemo. Ovog puta nisam tražio

mesto gde ću biti naročito bitan. To vrlo brzo ume da dojadi ili se iskomplikuje, zavisi koliko odgovoran hoćeš da budeš. Ja sam hteo da budem niko i ništa i krajnje neodgovoran, i samo da uživam.

Teksorami je lučki grad nadasve otvorenih shvatanja; sparni dani, duge noći, tona dobre muzike, kockanje od jutra do sutra, dvoboji svakog jutra, a ako baš ne možeš da čekaš, bilo je frke i u međuvremenu. A vazdušne struje – boli glava. Imao sam vazduhoplovnu jedrilicu, malu, crvenu, i u njoj sam svakih nekoliko dana jedrio nebom. Lepo se živelo. Svirao sam bubnjeve do ko zna kog doba noći u nekom klubu u podrumu, pored reke, gde su se zidovi znojili skoro koliko mušterije i dim je, nalik na mlečne struje, zapljuskivao svetiljke. Kad završim svirku, išao sam da nađem provod, uglavnom karte ili žene. I to bi bilo to ostatak noći. A Erik da se tera u tri lepe! Sad me to podseti... Jednom me je optužio da varam na kartama, jesi znao za to? A maltene samo na kartama u životu ne bih varao. Ja kartanje shvatam ozbiljno. Ide mi od ruke, i hoće me sreća. Ni jedno ni drugo nije bilo slučaj sa Erikom. Znaš u čemu je bio njegov problem: toliko stvari mu je išlo od ruke da nije mogao priznati kako neko drugi ponešto radi bolje. Ako ga stalno pobeđuješ u nečemu, sigurno varaš. Jedne noći je oko toga zapodenuo gadnu svađu – moglo je ispasti ozbiljno – ali su nas Žerar i Kejn razdvojili. To moram da priznam Kejnu. Tad je stao na moju stranu. Jadničak... Do mojega, grozna je to smrt, znaš. Grlo... No, u svakom slučaju, eto ti mene u Teksoramiju, zanimam se muzikom i ženama, pobeđujem na kartama i vozim se po nebu. Palme i zidovi obrasli u noćno cveće. Gomila lepih lučkih mirisa – začini, kafa, katran, so – ma, znaš i sam. Plemstvo, trgovci i radnici – isti klinac kao i u većini mesta. Mornari i raznorazni putnici stalno dolaze i odlaze. Tipovi kao ja žive po marginama. U Teksoramiju sam proveo više od dve godine, srećan. Stvarno. Nisam se mnogo čuo sa ostalima. Puno pozdrava preko aduta, kao na razglednici, s vremena na vreme,

i to ti je otprilike to. Uglavnom nisam ni mislio na Amber. Sve se promenilo jedne noći: sedim ja, u ruci ful, a tip preko puta pokušava da provali blefiram li ili ne.

Obratio mi se karo žandar.

Jeste, tako je počelo. Ionako mi je mozak bio u nekom čudnom stanju. Upravo sam bio odigrao nekoliko ludačkih deljenja, pa sam bio sav van sebe. Bio sam i izmoren, pošto sam jedrio ceo dan, a prethodne noći se nisam bio naročito naspavao. Kasnije sam zaključio da sam sigurno to video zbog one naše mentalne zvrčke s adutima; neko je probao da stupi sa mnom u vezu, a ja držao karte u ruci – svejedno koje karte. Inače, naravno, kad sami ne zovemo, primamo pozive bez ičega u rukama. Moguće da je moja podsvest – u tom trenutku malko razularena – naprosto po navici ščepala uobičajene rekvizite. Kasnije mi je to bilo nešto sumnjivo, doduše. U stvari, jednostavno ne znam.

Žandar je rekao: „Randome.“ Onda mu se lice zamutilo i reklo: „Pomozi mi.“ Tad sam već počeo da osećam ličnost koja je stajala iza toga, ali nekako nejasno. Sve zajedno je bilo vrlo slabašno. Onda se lice preinačilo, i video sam da sam bio u pravu. Brand. Izgledao je da te bog sačuva, i učinilo mi se da je okovan ili vezan ili tako nešto. „Pomozi mi“, opet će on.

„Evo me“, kažem ja. „Šta je bilo?“

„...Zarobljen“, rekao je, a onda još nešto, ali nisam uspeo da razaberem.

„Gde?“, pitao sam.

Na to je zavrteo glavom.

„Ne možeš da pređeš kod mene“, kazao je. „Nemam adut, a preslab sam. Moraćeš zaobilazno, dužim putem...“

Nisam ga pitao kako mu to polazi za rukom bez aduta. Činilo mi se najvažnije da ustanovim gde je. Pitao sam ga kako da ga nađem.

„Pogledaj vrlo pažljivo“, kazao je on. „Zapamti svaku pojedinost. Možda mogu samo jednom da ti pokažem. I dođi naoružan...“

Onda sam video krajolik – njemu preko ramena, kroz prozor, preko kruništa, nisam siguran. Bilo je daleko od Ambera, negde gde Senke već lude. Dalje nego što ja volim da idem. Goletno, a boje se menjaju. Ognjeno. Dan bez sunca na nebu. Kamenje klizi po tlu poput jedrilica. Brand u neakvoj kuli – jedinoj stabilnoj tački tog lelujavog prizora. Zapamtio sam, nego šta nego sam zapamtio. I zapamtio sam šta je ležalo obavijeno oko podnožja kule. Bleštavo. U svim duginim bojama. Neko stvorenje, nekakav čuvar, kako mi se činilo – prevelik da bih mu razabrao obrise, da bih pogodio koliki je zapravo. Onda je sve samo nestalo. Ugasilo se u trenutku. A ja – ja opet piljim u karo žandara, a tip preko puta mene ne zna da li da se naljuti što mi je pažnja odlutala na tako dugo ili da se brine što mi je pozlilo.

Odigrao sam tu ruku do kraja i otišao kući. Ležao sam opružen na krevetu, pušio i razmišljao. Kad sam ja otišao, Brand je još bio u Amberu. Kasnije, međutim, kada sam se raspitivao za njega, niko nije imao pojma gde se denuo. Bila ga je nešto spopala melanholija, kao što se njemu već dešavalo, pa se jednog dana trgao iz nje i odjahao. I to je bilo to. I nikakvih poruka nije bilo – ni u ovom ni u onom smeru. Niti je koga zvao, niti se javljao kad njega zovu.

Probao sam da razmotrim to iz svakog mogućeg ugla. Bio je pametan, dozlaboga pametan. Možda najumniji u porodici. Bio je u nevolji i pozvao je mene. Herojština je više ležala Eriku i Žeraru nego meni, oni bi se verovatno i obradovali pustolovini. Kejn bi pošao iz radoznalosti, mislim. Džulijan da bi ispaao bolji od nas ostalih i da skuplja poene kod tate. Ili je, što bi bilo najlakše od svega, Brand mogao da se javi samom tati. Tata bi nešto preduzeo. Ali je pozvao mene. Zašto?

Onda mi je sinulo da je za te okolnosti u kojima se našao odgovoran neko među nama – ili više njih. Ako je, recimo, postajao tatin miljenik... No. Znaš i sam. Uklanjanje verovatnog kandidata. A da jeste pozvao tatu, ispaao bi slabić.

I tako sam potisnuo poriv da pozovem pojačanje. Javio se meni, i ako bih ikom u Amberu odao da je zapravo dopro do nekoga spolja, to bi ga, vrlo moguće, koštalo glave. Okej. Šta ja iz svega toga mogu da izvučem?

Razmišljao sam – ako cela priča ima neke veze s nasleđivanjem prestola i ako je on stvarno postao mezimac, ne bi mi ni bilo loše da mu učinim ovo, da ga malo zadužim. A ako nije to... Raznoraznih mogućnosti je bilo napretek. Možda je nabasao na nešto kod kuće, nešto što bi bilo korisno znati. Čak me je kopkalo i kako je uspeo da zaobiđe adute kad me je zvao. Dakle, iz radoznalosti sam, mislim, rešio da krenem sam i probam da ga spasem.

Obrisao sam prašinu sa aduta i opet probao da doprem do njega. Kao što možeš i pretpostaviti, odgovora nije bilo. Onda sam se lepo naspavao i ujutru probao ponovo. Opet ništa. Dobro, nema svrhe dalje čekati.

Očistio sam sečivo, dobro se najeo i navukao neku ofucanu odeću. Spakovao sam i cvikere za sunce. Nisam znao hoće li poslužiti, ali ono čudo od čuvara baš je bleštalo, a i nikad ne škodi probati sve što ti padne na pamet. Kad smo kod toga, i pištolj sam poneo. Imao sam osećaj da mi neće biti ni od kakve vajde i bio sam u pravu. Ali, kao što rekoh, ne znaš dok ne probaš.

Pozdravio sam se s jednim drugim bubnjarom i ni sa kim više; pre odlaska sam svratio i dao mu svoje bubnjeve. Znao sam da će ih on dobro paziti.

Onda sam sišao do hangara, spremio jedrilicu, vinuo se u vazduh i uhvatio povoljnu struju. Cela priča mi je delovala zgodno.

Ne znam jesi li ikad leteo jedrilicom kroz Senke, ali... Ne? E pa, jedrio sam nad morem sve dok se kopno nije pretvorilo u nejasnu liniju na severu. Onda sam vodi ispod sebe dao kobaltnu nijansu, naveo je da se propinje i zatrese svetlucavom bradom. Vetar se promenio. Zaokrenuo sam. Jurcao sam za talasima prema obali pod sve tamnijim nebom. Kad sam se

vratio do ušća reke, Teksoramija više nije bilo, zamenili su ga kilometri i kilometri močvare. Vozio sam se na strujanjima prema unutrašnjosti kopna, iznova i iznova prelazio reku i nove vijuge i krivine koje je zadobijala. Nije više bilo molova, staza, saobraćaja. Drveće je bilo visoko.

Oblaci su se gomilali na zapadu, ružičasti, sedefasti i žuti. Sunce se menjalo od narandžaste, preko crvene, do žute. Vrtiš glavom? Sunce je bilo cena gradova, znaš. Kad žurim, ja se otarasim stanovništva – ili, bolje reći, držim se prirode i atmosferskih prilika. Na toj nadmorskoj visini ljudske tvorevine samo bi mi odvlačile pažnju. Meni su najvažniji senčenje i tekstura. Na to sam mislio kad sam rekao da je drugačije kad jedriš vazduhom.

I tako sam terao na zapad dok se šume nisu povukle pred prizemnim zelenilom, koje je brzo izbledelo, rastrkalo se, iščezlo pred smeđim, okerastim i žutim. Onda je bilo bledo i trošno, mestimično rasuto. Cena toga je bila oluja. Pustio sam da me nosi koliko sam mogao, sve dok se munja nije rascepila blizu mene, pa sam se uplašio da će naleti vetra biti previše za malenu jedrilicu. Brzo sam stišao nevreme, ali sam, kao posledicu toga, dobio više zelenila tamo dole. Svejedno, izvukao sam se iz oluje, sa žutim suncem čvrstim i jasnim za leđima. Posle nekog vremena, opet sam ispod sebe postigao pustinju, голу i valovitu.

Onda se sunce skvrčilo, i pramenje oblaka šibalo je preko njega i malo-pomalo ga brisalo. Ta me je prečica odvela dalje od Ambera nego što sam dugo zalazio.

Onda ništa od sunca, ali svetlo je ostalo, podjednako jako, ali sada sablasno, iz neodređenog pravca. Varalo je oči, remetilo perspektivu. Spustio sam se niže, da smanjim vidno polje. Uskoro se ukazalo veliko kamenje, a ja sam se upinjao da postignem oblike koje sam zapamtio. Postepeno su se pojavili i oni.

Pod datim okolnostima bilo je lakše postići ono gibanje i strujanje, ali iz toga je proisteklo izvesno fizičko rastrojstvo. Stoga mi je bilo malo teže da prosudim koliko sam u stanju

da upravljam jedrilicom. Spustio sam se niže nego što sam bio svestan i skoro se sudario s jednom stenom. Konačno, međutim, diže se dim i plamenovi zaplesaše naokolo onako kako sam se sećao – sasvim nasumično, tu i tamo, iz pukotina, rupa, pećinskih ulaza. Boje su podivljale, onako kako sam i zapamtio posle onog kratkog pogleda. Onda je zapravo došlo na red kretanje stenja – plutanje, plovidba, nalik na čamce bez rude, negde gde duge idu na ceđenje.

Tad su već i vazdušne struje odlepile. Sukljale su uvis jedna za drugom, kao vodoskoci, a ja sam se borio s njima koliko sam mogao, ali sam znao da neću još dugo opstati na toj visini. Popeo sam se znatno više i zaboravio na sve ostalo dok ne smirim letelicu. Opet sam pogledao dole – kao da posmatram veslačku trku u slobodnom stilu, ali na crnim lednicima. Stenja je jurcalo naokolo, sudaralo se, uzmicalo, opet naletalo jedno na drugo, obrtalo se oko svoje ose, zaokretalo gde je bilo mesta, mimoilazilo se. Onda je nešto počelo da me bacaka, gurnulo me dole, gurnulo me uvis – i ja videh da je podupirač krila popustio. Još malo sam ćušnuo Senke za kraj, pa opet pogledao. U daljini se ukazala kula, a u podnožju joj je bilo smešteno nešto blistavije i od leda i od aluminijuma.

Ovo poslednje ćuškanje je upalilo. Shvatio sam to baš kad su vetrovi postali naročito gadni. Onda mi nekoliko konopaca puče, i leteo sam naniže – kao da se voziš niz vodopad. Uspeo sam da dignem nos jedrilice, spustio je nisko, onako pomahnitalu, video kuda idemo, i u poslednjem trenutku iskočio. Jedna jedrilica se smrvila u prah o jedan peripatetički monolit. Bilo mi je više krivo zbog nje nego zbog moje sopstvene zbirke ogrebotina, čvoruga i poderotina.

Onda sam morao brzo da se dam u pokret, pošto je na mene jurilo brdo. I ono i ja zaokrenusmo naglo, na sreću u različitim pravcima. Nisam imao ni najblažeg pojma šta pokreće stenje, i isprva nisam video nikakav obrazac u njegovom kretanju. Tlo pod nogama čas mi je bilo toplo, čas izuzetno vruće, i zajedno s

dimom i povremenim plamenim mlazovima, iz brojnih pukotina u zemlji kuljali su i smrdljivi gasovi. Požurio sam prema kuli, neizbežno vijugavim putem.

Dugo mi je trebalo da stignem. Koliko tačno, ne bih znao, pošto nisam imao čime da merim vreme. Tad sam već, međutim, počinjao da zapažam izvesne zanimljive principe. Kao prvo, veće stene kretale su se brže od malih. Kao drugo, činilo se da kruže jedna oko druge – orbite unutar orbita, u orbitama, veće oko manjih, i nijedna nije mirovala. Možda je prvobitni pokretač bila trunka prašine ili jedan jedini molekul – negde. Nisam imao ni vremena ni želje da se upuštam u nekakav pokušaj da ustanovim središte celog tog džumbusa. Imao sam, doduše, sve ovo u vidu, i usput sam držao oči otvorene, taman koliko da dobrano unapred predvidim izvestan broj sudara.

I tako, vitez Random u mračnu kulu dođe* – o, da – s pištoljem u jednoj ruci i sečivom u drugoj. Cvikeri za sunce visili su mi oko vrata. U svem tom dimu i zbrkanoj svetlosti nisam imao nameru da ih stavljam dok ne bude stvarno neophodno.

Elem, iz nekog razloga stenje je zaobilazilo kulu. Iako se ona naizgled nalazila na brdu, kad sam se približio, shvatio sam da je stenje u stvari izdubilo ogroman basen oko nje. Sa ove strane, međutim, nisam video je li posredi ostrvo ili poluostrvo.

Jurnuo sam kroz dim i krš, izbegavajući plamene mlazove koji su sukljali iz pukotina i rupa. Naposljetku sam se nekako uskobeljao uz padinu i sklonio se s trkališta. Onda sam se nekoliko časaka grčevito držao, taman dovoljno nisko da ne budem uočljiv s kule. Proverio sam oružje, smirio disanje i stavio naočare. Pošto je sve bilo spremno, uspentrao sam se na vrh i čučnuo.

Da, naočare za sunce su delovale. I da, zver je čekala.

* Parafraza stiha iz *Kralja Lira* Vilijama Šekspira (ovde i nadalje korišćen je prevod Živojina Simića i Sime Pandurovića, *Četiri tragedije*, Laguna, 2012), po kome je naslovljena i pesma Roberta Brauninga koja govori o fantastičnom putovanju. (Prim. prev.)

Bilo je poprilično grozno, pošto je stvor u izvesnom smislu bio divan. Imao je zmijsko telo debelo kao bure, s glavom nalik na džinovski stolarski čekić, ali se nekako sužavala prema njušci. Oči vrlo blede zelene. I bio je proziran kao staklo, s jedva vidljivim tanušnim linijama – naznakom krljušti, ako se ne varam. Venama mu je takođe teklo nešto pretežno providno. Pogledaš u njega i vidiš mu organe – neprovidne ili mutne, kako koji. Zabuljiš se da vidiš kako to čudo radi i maltene zaboraviš na sve. I imao je gustu grivu, kao staklene čekinje, po glavi i kao okovratnik oko jednjaka. Kad me je video, digao je tu glavu i dogmizao napred – kao tekuća voda, živa voda, kako se činilo, reka bez korita i obala. Samo što se nisam sledio, doduše, kad sam shvatio da vidim šta mu je u želucu. Polusvaren čovek.

Digao sam pištolj, naciljao u bliže oko i stisnu obarač.

Već sam ti rekao da to nije upalilo. I tako, bacim ti ja pištolj, odskočim levo i sunem mu zdesna, ciljajući mačem u oko.

Znaš kako je nekad teško ubiti stvorove građene slično kao gmizavci. Istog časa sam rešio da, pod jedan, probam da ga oslepim i da mu otfikarim jezik. Onda mi se, pošto sam poprilično lakonog i hitar, možda pruži prilika da ga zvekećem po glavi dok je ne odrubim. Posle ga ostavim da se muči i batrga se – sve dok ne prestane. Nadao sam se i da je možda trom zato što još vari onog tipa.

Ako je tad bio trom, milo mi je što nisam navratio ranije. Izmakao mi je glavu pred mačem i pre nego što sam uspeo da povratim ravnotežu, sunuo naniže preko njega. Njuškom mi okrznuo grudi; stvarno sam imao utisak da me je drmnuo džinovski čekić. Prosuo sam se po zemlji.

Otkotrljao sam se da bih mu se izmakao iz dometa, i zastavio se blizu ivice brega. Tu sam se osovio na noge dok se stvaranje otpetljavalo i prebacivalo gomilu težine u mom pravcu, a onda se propelo i, na jedno pet metara iznad mene, opet nakrivilo glavu.

Žerar bi – vrlo dobro znam – odabrao baš taj trenutak za napad. Veliki zvekan bi krupnim koracima krenuo napred, sa onim svojim džinovskim mačem u rukama, i presekao to čudo napola. Ono bi verovatno palo na njega i migoljilo se skroz po njemu, a on bi se izvukao s nekoliko modrica. Možda bi mu pošla krv na nos. Benedikt ne bi promašio oko. Tad bi već imao po oko u oba džepa i loptao bi se glavom dok smišlja fusnotu za Klauzevica*. Ali oni su stvarno kao stvoreni za herojštinu. A ja – ja sam samo stajao tu i držao sečivo vrhom uvis, obe- ma rukama za balčak, laktova naslonjenih na kukove, a glave zabačene unazad koliko god je moguće. Najradije bih pobegao i završio s tim. Samo, znao sam da bi se, ako probam, ona glava spustila i razmazala me po zemlji.

Povici iz kule staviše mi do znanja da me je neko primetio, ali nisam imao nameru da se osvrćem i gledam šta se dešava. Onda sam počeo da psujem stvora. Hteo sam da napadne i završi više, ovako ili onako.

Kad je konačno to i uradio, premestio sam se s noge na nogu, izvio telo i namestio vrh na putanju svoje mete.

Od udarca mi je delimično utrnuo levi kuk i imao sam uti- sak da me je zakucao tridesetak centimetara u zemlju. Nekako sam uspeo da ostanem uspravan. Da, sve sam savršeno ura- dio. Manevar je prošao tačno u skladu s mojim planovima i nadanjima.

Osim zverkinog dela. Odbijala je da sarađuje, nije se zani- mala samrtnim ropcem prigodne vrste.

Zapravo, počinjala je da se izdiže.

Sa sobom mi je ponela i mač. Balčak joj je štrčao iz leve očne duplje, a vršak je izgledao kao najobičnija čekinja u grivi na potiljku. Imao sam osećaj da je napadački tim odigrao svoje.

U tom trenutku, iz vrata u podnožju kule, polako, oprezno, počele su da se pomaljaju neke prilike. Bile su naoružane i

* Karl fon Klauzevic (1780–1831) – pruski general i poznat pisac iz oblasti istorije ratovanja, strategije i taktike. (Prim. prev.)

naoko ružne, i imao sam osećaj da u ovoj nesuglasici nisu na mojoj strani.

Okej. Znam ja kad je vreme da batalim karte i ponadam se da će mi podeliti bolje neki drugi put.

„Brande!“, viknuh. „Random je! Ne mogu da se probijem! Izvini!“

Onda sam se okrenuo, zaletio se i skočio preko ivice, među stenje koje se onako uznemirujuće ponašalo. Pitao sam se jesam li izabrao baš najbolji trenutak za silazak.

Kako to uglavnom i biva, odgovor je bio i da i ne.

Ne bih se na takav skok odlučio iz baš mnogo razloga izuzev ovih koji su na kraju prevagnuli. Sleteo sam živ, ali to je uglavnom bilo jedino dobro u celoj priči. Bio sam ošamućen i posle sam dugo mislio da sam slomio gležanj na nozi.

Neko šuškanje odozgo, kao i čegrtanje šljunka oko mene, naterali su me u pokret. Kad sam namestio cvikere i pogledao uvis, video sam da je zverka rešila da siđe i završi šta je započela. Sablasno je vijugala niz padinu; otkako sam je proburazio na spratu iznad, glava i okolina bile su joj potamnele i neprovidne.

Uspravih se u sedeći položaj. Uskobeljah se na kolena. Oprobah gležanj, ali nisam mogao da se oslonim na njega. Nisam imao ništa što bi mi poslužilo kao štaka. Okej. Puzaću. Što dalje. Šta sam drugo mogao? Da se udaljim što više i razmišljam punom parom.

Spas je bila stena – od onih manjih, sporijih, velika samo kao kamion za selidbe. Kad sam je video kako se približava, nešto mi je palo na pamet: ako uspem da se ukrcam, eto meni prevoza. Možda i malo bezbednosti. One brže i zaista ogromne najviše su se tumbale, koliko mi se činilo.

Sa ovim na umu, posmatrao sam velike stene koje se nisu odvajale od moje, odmeravao im putanje i brzine, pokušavao da procenim kretanje čitavog sistema, i spremao se da pokušam pravu stvar u pravom trenutku. Takođe sam osluškivao zverku kako prilazi, čuo povike vojnika na ivici strmine, pitao se kladi

li se neko tamo gore na to kolike su mi šanse, i ako se klade, kakve li su kvote.

Kad je došlo vreme, krenuo sam. Prvu veliku sam izbegao bez problema, ali sam morao da sačekam dok prođe sledeća. Rizikovao sam i prešao put pred poslednjom stenom. Morao sam, da bih stigao na vreme.

Dočepao sam se pravog mesta u pravom trenutku, uhvatio se za ispuste koje sam uočio; vukla me je po zemlji možda šest-sedam metara dok nisam uspeo da se uspravim. Onda sam se na mišiće digao na neudobni vrh, tu se pručio i obazreo se. Bilo je za dlaku. I dalje je važno to 'za dlaku', zapravo, pošto me je zverka pratila, zdravim okom motreći krupno stenje koje se obrtalo oko svoje ose.

Odozgo začuh razočaran urlik. Onda su oni likovi krenuli niz padinu, vičući – kako sam pretpostavljao, da podstreknu stvaranje. Uzeo sam da masiram gležanj. Probao da se opustim. Grdosija je prešla, držeći se iza prvog velikog kamena, koji je baš završavao drugi krug.

Koliko mogu da izmenjam Senke pre nego što me stigne, pitao sam se. Istina, sve se neprestano kretalo, tekstura se menjala...

Stvor je sačekao drugu stenu, pa odgmizao za njom, opet pošao prema meni, približio se.

Ide Senka oko tebe, pazi da te ne ogrebe...

Ljudi su bili stigli skoro do podnožja padine. Zverka je čekala da joj se – u sledećem obilasku – otvori put pored najbližeg satelita. Znao sam da će se svakako propeti dovoljno visoko da me dograbi ovde gde sam se nasadio.

Čuvaj mio stas, da ne bude pljas.

Dok sam se obrtao i klizio, dohvatio sam tkanje Senke, osetio ga, utonuo u taj osećaj, i pozabavio se teksturom – od mogućeg, preko verovatnog, do stvarnog – osetio kako nadolazi uz jedva primetan obrt, u pravom trenutku je čvrknuo tek koliko je bilo neophodno...

Prišla je zverki sa slepe strane, naravno. Keva i ćale svih kamenčina; krivudala je kao kamion s prikolicom kad se vozaču otme volan...

Bilo bi otmenije smrskati zver između dve stene. Ja, međutim, nisam imao vremena za istančanost. Naprosto sam je pregazio i ostavio je tu gde je, u ropcu među granitnim saobraćajem.

Nekoliko časaka kasnije, međutim, sasvim neobjašnjivo, ono ugnjavljeno i osakaćeno telo iznenada je počelo da se odiže od zemlje i da, uvijajući se, lebdi ka nebu. Dizalo se sve više i više, nošeno vetrovima, i kopnelo, kopnelo, pa nestalo.

Lagano i postojano stena me je odnosila odatle. Čitav sistem stenja plovio je napred. Oni tipovi iz kule onda su se okupili i počeli da se domunđavaju, pa odlučili da pođu za mnom u poteru. Udaljili su se od podnožja padine i krenuli preko ravnice. Ipak, koliko mi se činilo, ovo i nije predstavljalo neki naročit problem. Na svom kamenom atu ću odjahati kroz Senke i ostaviti ih na mnogo svetova iza sebe. To mi je svakako bilo najlakše. Bez sumnje bi ih teže bilo uhvatiti na prepad nego onu zverku. Ipak je ovo njihov kraj; bili su oprezni i još neosakaćeni.

Skinuo sam cvikere i opet probao da se oslonim na gležanj. Stajao sam časak. Baš je boleo, ali je izdržao moju težinu. Opet sam se izvalio i uzeo da razmišljam o ovom što se desilo. Izgubio sam mač i nisam bio u baš najsajnijem stanju. Umesto da pod datim okolnostima nastavljam poduhvat, bilo je najbezbednije i najsmotrenije gubiti se odatle, što sam ja i radio. Dovoljno sam proučio okolinu i uslove da sledeći put imam bolje izgleda. Dobro...

Nebo je posvetlelo, a boje i senčenje više nisu bili onako nasumični i proizvoljni. Oko mene, plamenovi su počeli da jenjavaju. Odlično. Oblaci su se već motali nebom. Sjajno. Uskoro se iza brega od oblaka javio sjaj iz jednog izvora. Super. Kad nestanu oblaci, na nebesima će opet lebdeti sunce.

Osvrnuo sam se i iznenađeno video da me još prate. Svejedno, verovatno se nisam kako treba pozabavio njihovim verzijama iz ovog režnja Senki. Kad si u žurbi, nikako ne valja uzeti zdravo za gotovo da si sve rešio. I tako...

Opet unesoh promenu. Stena je postepeno menjala putanju, preoblikovala se, otarasila se satelita, i sada se u pravoj liniji kretala prema nečemu što će kasnije postati zapad. Iznad mene oblaci su se razišli i blede sunce je sijalo. Ubrzali smo. Eto, to će valjda sve rešiti. Bez ikakve sumnje sam promenio mesto boravka.

Ipak, nije bilo gotovo. Kad sam opet pogledao, i dalje su me pratili. Istina, malo sam im odmakao. Ali društvo se vala nije odvajalo od mene.

No dobro. Dešava se. Postojala su, razume se, dva moguća razloga. Možda sam i dalje poprilično uzrujan zbog svega što se upravo desilo, pa nisam baš najbolje izveo ovo i povukao sam ih za sobom. Ili to, ili sam održavao konstantu umesto da potisnem varijablu – to jest, prešao drugde i podsvesno postavio uslov da bude prisutan i element potere. Znači, ono su neki drugi tipovi, ali me i dalje jure.

Još malo sam masirao gležanj. Sunce se žarilo, težeći ka narandžastoj. Severni vetar digao je paravan od prašine i peska i okačio mi ga za leđima; banda je nestala s vidika. Jurio sam na zapad, gde je nikao planinski venac. Vreme je ušlo u fazu izobličenja. Članak mi je bio malo bolje.

Neko vreme sam se odmarao. Kakve stene umeju da budu, ova moja je bila čak donekle udobna. Nije bilo svrhe upuštati se u manijačku jurnjavu kroz Senke kad se činilo da sve ide glatko. Opružio sam se, prepleo prste pod glavom, i posmatrao planine kako se bliže. Razmišljao sam o Brandu i o kuli. Nisam promašio mesto, u to sumnje nema. Sve je bilo isto kao ono što sam letimično opazio kad mi je pokazao. Osim stražara, razume se. Odlučio sam da se promovam kroz neki valjan

predeo Senki, zavrbumem koji odred, pa se vratim i pokažem im njihovog boga. Jeste, onda će sve biti u redu...

Posle nekog vremena se protegnuh, prevrnuh se na stomak i pogledah pozadi. Bog te tvoj, ovi su me još pratili! Čak su me malo i sustigli.

Normalno, naljutio sam se. Ma, u majčinu, neću ja bežati. Sami traže đavola, vreme je da ga i dobiju.

Ustao sam. Članak me je boleo tek neznatno, naprosto je bio malo umrtvljen. Podigao sam ruke i potražio Senke kakve sam hteo. Našao ih.

Lagano, stena je s pravolinijske putanje okrenula udesno. Luk se suzi. Paraboličnim zaokretom pošao sam nazad ka njima, postepeno ubrzavajući. Nisam imao vremena da prizivam oluju za leđima, ali da sam uspeo i to, bilo bi zgodno, onako pride.

Kad sam se ustremio na njih – bilo ih je možda dvadesetak – mudro su se raštrkali. Ipak, nekolicina nije uspela da pobegne. Krenuo sam u novu krivinu i vratio se čim sam uspeo.

Uznemirio me je prizor: nekoliko leševa, s kojih je kapala krv, izdizalo se u vazduh; dva su već bila iznad mene.

Već sam skoro bio po drugi put stigao do njih kada shvatih da ih je, dok sam prilazio, nekoliko naskočilo na moje vozilo. Prvi koji se popeo preko ivice poteže sečivo i zaleti se na mene. Blokirao sam mu ruku, razoružao ga i bacio ga dole. Tad sam im valjda primetio ove koštane izraštaje na nadlanicama. Posekao sam se o njegove.

Upravo sam bio postao meta nekih čudnovatih projektila odozdo, a dva nova tipa su nadolazila preko ivice i činilo se da se još nekolicina ukrcala.

Elem, čak se i Benedikt ponekad povuče. Ja sam bar preživima dao nešto za uspomenu i dugo sećanje.

Batalio sam Senke, istrkao bodljikavi točkić iz slabine, još jedan iz butine, otfikario nekom tipu ruku s mačem i šutnuo ga u stomak, pa sam se bacio na kolena da izbegnem mahnit

udarac sledećeg, i dokačio ga ripostom po nogama. I on je poleteo dole.

Petorica ili više njih upravo se pelo, a mi smo opet plovili na zapad; možda mi je desetak njih ostalo za leđima da se pregrupišu na pesku, a nebo iznad njih vrvelo je od onih koji su lebdeli naviše i kapali.

Što se sledećeg čove tiče, bio sam u prednosti jer sam ga uhvatio dok se još pentrao preko ivice. Toliko o tome, i ostade ih četiri.

Dok sam se ja baktao oko njega, doduše, još trojica su se uspentrala, u isto vreme na tri različita mesta.

Jurnuo sam na najbližeg i dokusurio ga, ali druga dvojica su se popela, i dok sam se ja bavio ovim prvim, stigla do mene. Dok sam se ja branio od njihovog napada, poslednji se uzverao i pridružio im se.

Nisu bili naročito dobri borci, ali se napravila gužva, i oko mene se motalo previše vršaka i oštrica. Uporno sam parirao i kretao se, pokušavao ih navesti da blokiraju jedan drugom udarce, da se međusobno ometaju. Delimično mi je polazilo za rukom, i kad sam ih doveo u, kako sam smatrao, najbolji mogući položaj, zaletio sam se na njih, primivši nekoliko posekotina – morao sam malo bataliti gard da bih postigao šta sam hteo – ali sam, kao nagradu za svoje napore, jednom uspeo da raspolutim lobanju. Poleteo je preko ivice i povukao za sobom još jednog u spletu udova i opreme.

Nažalost, neuviđavni mazgov je poneo sa sobom i moje sečivo, zaglavljeno u već neku koštanu napuklinu koju je rešio da mi podmetne kad sam zamahnuo. Očito je bio dan kao stvoren za gubljenje mačeva, i pitao sam se bi li mi to pisalo u horoskopu da mi je palo na pamet da ga pročitam pre nego što sam krenuo.

U svakom slučaju, hitro sam se izmakao i izbegao zamah onog poslednjeg tipa. Uto se okliznuh na krv i poletih prema

prednjem delu stene. Da sam tu pao, preoral bi pravo preko mene, i ostavila za sobom jednog izrazito pljosnatog Randoma, nalik na kakav egzotičan ćilim, namenjen da izazove pometnju i ushićenje kod budućih putnika namernika.

Dok sam se klizao, grebao sam naokolo u pokušaju da se uhvatim za nešto, a tip hitro krenu ka meni i diže sečivo da on učini meni onako kako sam ja hteo činiti – i učinio – njegovom ortaku.

Dohvatih ga, međutim, za članak na nozi – to mi je poslužilo kao odlična kočnica – i, brate mili, baš u tom trenu neko me pozva preko aduta.

„U frci sam!“, viknuo sam. „Javi se kasnije!“; moje sopstveno kretanje se zaustavilo, a onaj tip se srušio, zveknuo i otklizao pored mene.

Probao sam da ga uhvatim pre nego što padne dole i pređe u ćilimsko agregatno stanje, ali nisam bio dovoljno brz. Hteo sam ga živog radi saslušanja. Svejedno, nije mi toliko smetalo, bilo bi to kao da tražiš preko hleba pogače. Vratio sam se u sredinu i na vrh da posmatram i razmatram.

Preživeli su me još sledili, ali sam im bio dovoljno odmakao. Nisam trenutno morao da brinem hoće li još jedna četica probati da mi se ukrca. Dobro je. Opet sam se kretao prema planinama. Sunce koje sam prizvao počinjalo je da me prži. Bio sam natopljen znojem i krvlju. Rane su me gnjavile. Bio sam žedan. Uskoro, uskoro, odlučih, moraće da padne kiša. To pre svega ostalog.

Pa sam počeo s pripremama da promenim Senke u tom smislu: oblaci su se zgrtali, gomilali, tamneli...

Negde usput sam zadremao i sanjao nešto ispreskakano o nekome ko opet pokušava da dopre do mene preko aduta, ali ne uspeva. Blažena je tama.

Probudio sam se na kiši, iznenadnoj i žestokoj. Nisam znao potiče li tama na nebu od oluje, večeri ili i jednog i drugog. Malo je, doduše, zahladnelo, i ja sam rasprostro ogrtač i samo

ležao širom otvorenih usta. S vremena na vreme bih iscedio vodu iz ogrtača. Naposljetku sam utolio žeđ i opet se osetio čisto. Stena je sada delovala baš klizavo, pa sam se plašio da se krećem po njoj. Planine, vrhova oslikanih čestim munjama, bile su bliže. U suprotnom smeru bilo je previše mračno, pa nisam znao je li potera još tu. Ako su držali korak, mora da su se baš gadno našetali, ali, s druge strane, uglavnom nije dobra politika kuće uzimati ma šta zdravo za gotovo kad putuješ kroz nepoznate Senke. Malo sam se ljutio na sebe što sam zaspao, ali pošto se ništa loše nije desilo, umotao sam se u mokar ogrtač i rešio da oprostim sebi. Pipao sam se u potrazi za cigaretama koje sam poneo i otkrio da je preživelo oko pola. Iz osmog pokušaja sam malo čuknuo Senke, tek koliko da pripalim. Onda sam samo sedeo na kiši i pušio. Lep je to osećaj; satima nisam izmenio ništa drugo.

Kad je oluja konačno stala i nebo se razvedrilo, noć je sva vrvela od čudnih sazvežđa. Prelepih, doduše, kako to već biva u pustinji. Mnogo kasnije primetio sam blagu uzbrdicu; stena mi uspori. Prirodni zakoni behu se malo osilili. Mislim, sama uzbrdica nije bila baš toliko strma pa da ima drastičnog uticaja na brzinu. Nisam hteo da se pačam u Senke na način koji bi me verovatno skrenuo s puta. Hteo sam nazad, u poznatije predele – da se nekako domognem mesta gde će moji nagonski predosećaji fizičkih zakonitosti biti tačni.

I tako sam pustio kamen da se škriputavo zaustavi, sišao i nastavio uzbrdo pešaka. Usput sam igrao igru Senki koju smo svi naučili kao deca. Prođeš nešto što ti zapreči vid – žgoljavo drvo, grupu uspravnih kamenova – i dok dođeš do druge strane, nebo je već drugačije. Postepeno sam povratio poznata sazvežđa. Znao sam da ću silaziti niz neku drugu planinu, ne niz onu uz koju sam se popeo. Rane su mi još tupo pulsirale, ali članak me više nije mučio osim što je bio malo ukočen. Bio sam odmoran. Znao sam da sad mogu dugo hodati. Sve se opet činilo kako treba.